

רע"פ 7481/13 - א. א. נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 7481/13

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: א. א.

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 22.10.2013 בעפ"ג 35553-05-13, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' טל - סג"נ; א' מקובר; ז' בוסתן

בשם המבקש: עו"ד בני נהרי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - סג"נ; א' מקובר; ז' בוסתן), בעפ"ג 35553-05-13, מיום 22.10.2013, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (כב' השופט ח' טרסי), מיום 18.4.2013.

בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית-המשפט המחוזי. בהחלטתי מיום 5.11.2013, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר אשר הושת על המבקש, עד להכרעה בבקשת רשות הערעור.

רקע והליכים קודמים

2. מעובדות כתב האישום שהוגש נגד המבקש עולה, כי במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, שימש

עמוד 1

המבקש כנהג הסעות בגן הילדים "...." בנתניה (להלן: גן הילדים), אשר נמצא בבעלותה של אשתו, שעבדה גם כגננת בגן. מידי בוקר, נהג המבקש לאסוף את הסייעת של הגן ב"אוטובוס זעיר פרטי" (להלן: האוטובוס) בו ניתן להסיע 15 נוסעים, והשניים היו יוצאים על מנת לאסוף את ילדי הגן מבתיהם, ולהסיע אותם לגן הילדים. בכתב האישום נאמר, כי עם עליית הילדים לאוטובוס, הסייעת הייתה נוהגת להושיב את הילדים במושבים ולחגור אותם בחגורות בטיחות, ובהגיעם לגן הילדים, היו השניים משחררים את הילדים ממושביהם, ומלווים אותם לדלת גן הילדים. לאחר השלמתו של סבב איסוף אחד, היו המבקש והסייעת יוצאים לסבב איסוף נוסף, אשר התנהל באותה מתכונת. עם השלמת סבב האיסוף השני, נהג המבקש לחזור עם האוטובוס ולהחנות אותו ליד ביתו, ולאחר מכן להסיע את אשתו לעבודתה כגננת בגן הילדים, עם רכב פרטי שהיה בבעלותם.

עוד עולה מכתב האישום, כי ביום 8.8.2011, ערכו המבקש והסייעת סבבי איסוף כמתואר לעיל, ובמהלכו של הסבב השני, בשעה 07:45 או בסמוך לכך, אספו את הילדה ט.ד, ילידת 2008 (להלן: המנוחה). לכשהגיעו לגן הילדים, ירדו כל הילדים פרט למנוחה מהאוטובוס, והמבקש והסייעת ליוו אותם, כהרגלם, לפתח גן הילדים, מבלי ששמו לב כי המנוחה אינה נמצאת בין הילדים. לאחר מכן, חזר המבקש לאוטובוס ועלה על המדרגה הראשונה המובילה לדלת הירידה מהאוטובוס. באופן זה בדק המבקש שלא נותרו ילדים באוטובוס, וזאת למרות שממדרגה זו "לא ניתן לראות את כל פנים הרכב וכל המושבים שבו, ועל כן לא ניתן לוודא ממקום זה כי אכן לא נותרו ילדים ברכב". משלא ראה המבקש כי המנוחה עודנה נמצאת באוטובוס, הוא התעכב כ-20 דקות בגן הילדים ואז נסע לביתו, נסיעה שנמשכת כ-10 דקות נוספת, שם החנה את האוטובוס "במקום החשוף לשמש". במהלך היום, הגיעה הטמפרטורה בסמוך למקום מגוריו של המבקש לכ-30 מעלות צלזיוס, והטמפרטורה בתוך חלל האוטובוס "עלתה עד לרמה אפשרית של כ-90 מעלות צלזיוס". כתוצאה מכך, לקתה המנוחה במכת חום, ממנה נפטרה בשעה שאינה ידועה במהלך היום, בעודה נמצאת בתוך האוטובוס הסגור. רק בשעה 14:45, חזר המבקש אל האוטובוס על מנת לאסוף את הילדים מגן הילדים, ומצא את גופתה של המנוחה.

על יסוד המעשים המתוארים, נטען בכתב האישום, כי המבקש והסייעת גרמו ברשלנותם למותה של המנוחה, ולשניים יוחסה עבירה של גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

3. ביום 24.12.2012, בסיומה של פרשת התביעה, הודה המבקש בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, ולפיכך, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירה שעניינה גרימת מוות ברשלנות, והורה על עריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו.

ביום 18.4.2013, נגזר דינו של המבקש. במסגרתו של גזר הדין, עמד בית משפט השלום בהרחבה על האמור בתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המבקש. מהתסקיר עולה, כי המבקש הינו בן כ-41 שנים, נשוי ואב לילדים בני 7, 17 ותינוקת בת שלושה חודשים, והוא נעדר כל עבר פלילי. בשנת 1999, עלו המבקש ואשתו לישראל מאוקראינה, וכעבור שנתיים הקימו גן ילדים בבית שמש, כאשר במקביל החל המבקש לעבוד כנהג בחברת הסעות, ואף סיים קורס עזרה ראשונה מטעם מגן דוד אדום. בהמשך, עקר המבקש ביחד עם משפחתו לגרמניה, שם התגוררה המשפחה בין השנים 2004-2007, אך לבסוף היא שבה לישראל, והשתקעה בנתניה. בשנת 2008, פתח המבקש, ביחד עם אשתו, את גן הילדים הנזכר בכתב האישום. אשר לעבירה שביצע, שירות המבחן התרשם כי המבקש לוקח אחריות מלאה על חלקו במה שאירע, תוך הבנה מלאה של משמעות הנזק הרב לו הוא גרם, ותוך הבעת צער וחרטה עמוקים על מעשיו. עוד עלה מהתסקיר, כי בחודשים הראשונים לאחר קרות האירוע, סבל המבקש מ"תופעות פוסט טראומטיות", ועל אף שתסמינים אלו שכחו עם הזמן, המבקש עודנו סובל ממצב רוח ירוד, קשיי שינה וחרדה גבוהה פן יישנה המקרה, גם

במסגרת עבודתו הנוכחית כנהג הסעות. עוד צוין בתסקיר, כי בעקבות מותה של המנוחה, אובחנה אשתו של המבקש כסובלת מדיכאון ומתסמינים פוסט טראומטיים, ומצבה הנפשי הקשה הביא לירידה חדה בתפקודה הכללי - הן במישור התעסוקתי והן במישור האישי. בנוסף, חלה הידרדרות ניכרת במצבם הכלכלי של בני הזוג, הן משום שהמבקש הפך להיות המפרנס היחיד של המשפחה, והן כפועל יוצא מההפסדים הכספיים שספג הזוג, עקב כישלון ניסיון מחודש לפתוח את גן הילדים. סיכומו של דבר, שירות המבחן התרשם מההשלכות הקשות שהיו למותה של המנוחה על חיי המבקש ומשפחתו, והמליץ להשית עליו עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, וזאת לצד הטלת צו מבחן למשך שנה.

לאחר ההתייחסות לתוכנו של התסקיר, פנה בית משפט השלום ליישומן של הוראות תיקון 113 לחוק העונשין. ראשית, הודגש כי מעשיו של המבקש הביאו לקיפוד חייה של המנוחה, פעוטה שטרם מלאו לה שלוש שנים, ולפיכך הערך החברתי שנפגע הוא ערך קדושת החיים, אשר על החשיבות הרבה הנודעת לו אין צורך להכביר במילים. בית משפט השלום הוסיף, כי נסיבות ביצוע העבירה הינן חמורות, וזאת בשל הכשרתו המקצועית של המבקש כנהג, והאחריות הרבה שבצידו של תפקיד זה; מודעותו של המבקש לסכנות הכרוכות בהשאת ילד כלוא בתוך אוטובוס במהלכו של יום חם; גילם הפעוט של הנוסעים; והקלות הרבה בה יכול היה המבקש למנוע את מותה של המנוחה. לפיכך נקבע, כי רשלנותו של המבקש עומדת ברף חומרה גבוה, ומכוחו של עקרון ההלימה יש לקבוע מתחם ענישה ההולם חומרה יתרה זו, באופן שאינו כולל עונש מאסר על דרך של עבודות שירות. בהתאם לכך, ולאחר שנסקרה הפסיקה הרלוונטית במקרים כגון דא, נקבע כי מתחם הענישה נע בין 9 לבין 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע מעשה העבירה, ציין בית משפט השלום כי המבקש הוא אדם נורמטיבי ושומר חוק, אך קבע כי יש ליתן לכך משקל נמוך, שכן במרבית המקרים, המורשעים בעבירה שעניינה גרימת מוות ברשלנות, הם נעדרי עבר פלילי, אשר מנהלים אורח חיים נורמטיבי. עוד ציין בית משפט השלום, כי מתסקיר שירות המבחן עולה שחייהם של המבקש ומשפחתו נפגעו באורח קשה כתוצאה מהאירוע, הן במישור הנפשי והן במישור הכלכלי. ואולם, בית משפט השלום הדגיש, כי לנוכח חומרת התרשלנותו של המבקש, אין בידיו לקבל את המלצת שירות המבחן, לפיה יש להשית עליו עונש מאסר על דרך של עבודות שירות. יתר על כן, בית משפט השלום קבע, כי בנסיבות המקרה דנן יש ליתן משקל גם לשיקול בדבר הרתעת הרבים, ושלא לגזור את עונשו של המבקש ברף התחתון של מתחם הענישה ההולם. אשר על כן, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 12 חודשי על-תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים מיום שחרורו, את העבירה בה הורשע; פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה למשך 10 שנים מתום המאסר; ופיצוי בסך 20,000 ש"ח להוריה של המנוחה.

4. המבקש ערער על גזר דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. ביום 28.5.2010, פנה שירות המבחן, ביוזמתו, לבית המשפט המחוזי, בבקשה להגשת תסקיר מבחן עדכני במסגרתו של הערעור. זאת, למרות שהתסקיר הקודם הוגש כחודשיים וחצי קודם לכן, ועל אף שבפני בית המשפט המחוזי עמדו "תמונה והערכה עדכניים יחסית". בפנייתו, ציין שירות המבחן כי הוא עומד בקשר עם המבקש ומשפחתו, וכי ממועד מתן גזר דינו של בית משפט השלום, חלו התפתחויות והחמרה נוספת במצבם של בני המשפחה. וכך נאמר בפניית שירות המבחן:

אנו [שירות המבחן] מתרשמים ממצב נפשי ותפקוד ירוד של האישה [אשתו של המבקש], שאף החמיר עוד יותר מאז ניתן גזר הדין. אנו סייענו בהפנייתה למרפאה לבריאות הנפש בנתניה. שם נקלטה בחודש 4/13 לטיפול פסיכיאטרי. ברקע עומדת הערכתנו, כי בתקופת היעדרותו של א., תתקשה האישה בטיפול בשלושת ילדיה הקטנים (בעיקר בתינוקת) וייתכן ואף הילדים ימצאו בסיכון.

ביום 1.10.2013, נערך דיון בערעור שהגיש המבקש, במסגרתו נדרש בית המשפט המחוזי לבקשה שהוגשה מטעם שירות המבחן. לאחר שמיעת עמדות שני הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה להמצאת תסקיר משלים, אך קבע כי: "נקבל כמהימנים את מה שנכתב בבקשה [מטעם שירות המבחן] בכל הקשור למצבם של אשת המערער [המבקש] וילדיו והשפעת המאסר, אם יידחה הערעור, עליהם".

5. ביום 22.10.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בפתח פסק דינו, הדגיש בית המשפט את התוצאה הקשה שנגרמה עקב רשלנותו של המבקש, והנסיבות החמורות של ביצוע העבירה. בית המשפט המחוזי ציין, כי מדיניות הענישה הראויה, בעקבות הרשעה בעבירת גרימת מוות ברשלנות, כוללת בחובה השתתפות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. בית המשפט המחוזי סקר שורה של פסקי דין, מהם עולה כי אף במקרים, בהם נאשמים בעבירת גרימת מוות ברשלנות הצביעו על נסיבות חיים קשות, גזרו בתי המשפט עונשי מאסר בפועל לתקופות של עד שנה. לנוכח הדברים האלו, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להתערב במידת העונש, שכן הוא משקף איזון ראוי בין חומרת המעשה המיוחס למבקש לבין נסיבות חייו, כמתואר בתסקיר שירות המבחן. עוד מצא בית המשפט המחוזי וציין, כי "לא נעלם מעינינו האמור בתסקיר שירות המבחן העדכני שהוגש לדיון בפנינו, אך יש לקוות שהמערער [המבקש] ואשתו ישכילו לפנות לרשויות הרווחה כדי להסתייע בשירותיהם במהלך מאסרו של המערער [המבקש]".

בקשת רשות הערעור

6. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשה נטען, כי עניינו של המבקש מעורר "שאלה משפטית" ומגלה "אי צדק ניכר" כלפיו, אשר מצדיקים מתן רשות ערעור. במסגרתה של הבקשה, קבל המבקש על החלטתו של בית המשפט המחוזי, שלא לאפשר לשירות המבחן להגיש תסקיר מבחן עדכני בעניינו. המבקש ציין, כי על אף הערתו של בית המשפט המחוזי, לפיה לא נעלם מעיניו התסקיר העדכני, הרי שתסקיר עדכני בעניינו של המבקש מעולם לא הוגש, כאשר בפני בית המשפט המחוזי הונחה רק בקשה מטעמו של שירות המבחן להגשת תסקיר עדכני, אשר נדחתה. עוד טוען המבקש, כי מכוח עקרון הענישה האינדיווידואלית הנהוג בשיטת משפטנו, ועל מנת שבית המשפט יוכל לעמוד על התמונה המלאה והעדכנית בנוגע למצבו של המבקש, יש להורות על עריכתו של תסקיר מבחן עדכני, במסגרתו יפורטו ההתפתחויות שחלו, מאז מועד מתן גזר הדין. המבקש הדגיש, כי מתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט השלום עולה, כי הוא ומשפחתו סבלו מטלטלה קשה בחייהם מאז מות המנוחה. לשיטתו של המבקש, בנסיבות קשות מעין אלו, יש בכדי להצדיק ביתר שאת את הגשתו של תסקיר מבחן עדכני. לפיכך טען המבקש, כי יש לקבל את בקשת רשות הערעור מטעמי צדק, להורות על עריכתו של תסקיר מבחן משלים, ולבחון על בסיסו הקלה בעונש שנגזר עליו.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות.

8. הלכה היא מלפנינו כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ואך במקרים מהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש מפני עיוות דינו של המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 5959/13 לאור נ' מדינת ישראל (21.1.2014);

רע"פ 8875/13 ביטון נ' מדינת ישראל (12.1.2014); רע"פ 42/14 בן יששכר נ' עיריית תל-אביב (6.1.2014)). סבורני, כי המבקש לא הצביע בבקשתו על כל שאלה משפטית כבדת משקל או על סוגיה ציבורית רחבת היקף המצדיקה היענות לבקשה.

אמנם בפתח בקשת רשות הערעור נטען, כי עולה ממנה "שאלה משפטית" המצדיקה את עריכתו של דיון "בגלגול שלישי", אך המבקש לא הבהיר מהי השאלה המשפטית המדוברת, ומדוע יש בה בכדי להצדיק מתן רשות ערעור. בחינת טענותיו של המבקש מגלה, כי טרונותיו מכוונות נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי, שלא להורות על עריכת תסקיר משלים בעניינו של המבקש. לענין זה נדרש ס' ג'ובראן, ברע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (7.1.2010) (להלן: עניין יורובסקי), בקובעו כי:

עצם ההוראה על הכנת תסקיר בעניינו של המבקש הייתה נתונה לסמכותו של ושיקול דעתו של בית המשפט המחוזי. החלטתו שלא להורות כאמור, אינה מקימה בסיס להיענות לבקשת רשות הערעור שלפניי (וכן ראו: רע"פ 8628/04 גבאלי נ' מדינת ישראל (28.9.2004); רע"פ 5356/01 שויץ נ' מדינת ישראל (24.7.2001); רע"פ 3675/06 עזרא נ' מדינת ישראל (28.8.2006)).

אכן, בשונה מעניין יורובסקי, בו הבקשה לעריכת תסקיר משלים הוגשה על-ידי בא-כוחו של המבקש, הרי שבעניינינו היה זה שירות המבחן אשר יזם את הבקשה להגשת תסקיר משלים. אין זה מחזה נפוץ במחוזותינו ששירות המבחן פונה לבית המשפט בבקשה לאפשר לו להגיש תסקיר משלים, ובהחלט יש בצעד זה על מנת להעיד על מצבם הקשה של המבקש ומשפחתו. ואולם לטעמי, אין בכך בכדי לשנות מן הקביעה לפיה, ההחלטה על עריכת תסקיר משלים נמצאת במתחם שיקול הדעת המסור לבית המשפט, והשגות המכוונות נגד החלטה בגדר הפעלתו של שיקול דעת זה, אינן מצדיקות מתן רשות ערעור. בנוסף, לא מצאתי כי בנידון דידן קיים חשש מפניו עיוות דינו של המבקש או שקיימים שיקולי צדק כלפיו, המצדיקים היעותרות לבקשת רשות הערעור.

9. לא למותר הוא להוסיף, כי בסופו של יום עסקינן בבקשת רשות ערעור המכוונת לעניין חומרת העונש שהוטל על המבקש. ידועה ההלכה כי טענות הנוגעות למידת העונש לא יצדיקו, ככלל, מתן רשות ערעור, אלא במקרים בהם העונש חורג באורח קיצוני ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות (רע"פ 7297/13 הואש נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה 'גליל מרכזי' (17.12.2013); רע"פ 7389/13 טייטלבוים נ' מדינת ישראל (17.12.2013); רע"פ 7569/13 חיים נ' מדינת ישראל (21.11.2013)). במקרה דנן, מצאו הערכאות הקודמות כי התנהגותו של המבקש נגועה ברשלנות חמורה, ונקבע כי "חטא הנאשם [המבקש] בכך שלא עמד בסטנדרטים הבסיסיים ביותר המתחייבים מכוח הכשרתו ומקצועו ומכוח האחריות שנטל על עצמו כמוביל הילדים אל הגן ובחזרה ממנו. אשר על כן המדובר ברשלנות ברף חומרה גבוה". רשלנות חמורה זו של המבקש הובילה למותה הטרגי של המנוחה, פעוטה רכה בשנים שטרם מלאו לה שלוש שנים במועד האירוע. בנסיבות חמורות מעין אלו, מדיניות הענישה הראויה מצדיקה את הטלתו של עונש מאסר לריצוי בפועל, ולא מצאתי כי העונש שהושת על המבקש חורג באופן מהותי ממדיניות ענישה זו (ראו: רע"פ 8058/03 חריזי נ' מדינת ישראל (15.9.2003)).

10. עוד רואה אני להוסיף, כי אין בידי לקבל את טענתו של המבקש, לפיה דחיית הבקשה לקבלת תסקיר משלים, חוטאת לעקרונות הענישה האינדיווידואלית. מתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט השלום, אשר על תיאורו

התעכבתי לעיל, עולה כי לנגד הערכאות הקודמות ניצבה תמונה מפורטת ונרחבת של נסיבות חייהם של המבקש ומשפחתו, הן עובר למותה של המנוחה והן לאחריו. כך למשל, תיאר שירות המבחן את הקשיים הנפשיים אותם חווים המבקש ואשתו בעקבות מותה של המנוחה, ואת ההתדרדרות הכלכלית שחלה במצבה של המשפחה. יתר על כן, במסגרתה של הבקשה מטעם שירות המבחן, תוארו ההתפתחויות העיקריות במצבם של בני המשפחה, וניתן בו ביטוי לחששותיו של שירות המבחן מהצפוי לילדי המשפחה, כתוצאה משליחת המבקש לריצוי עונש מאסר בפועל. ממצאים אלו של שירות המבחן, קיבלו את ביטויים הן בגזר דינו של בית משפט השלום, והן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר אף הטעים כי לא נעלמו מעיניו נסיבות חייו של המבקש. במצב דברים זה, אין לומר כי בתי המשפט גזרו את עונשו בהתעלם מנסיבותיו הפרטניות, ותוך חריגה מעקרון הענישה האינדיווידואלית. אכן, הערכאות הקודמות דחו את המלצת שירות המבחן, וקבעו כי חומרת מעשיו של המבקש מחייבת את הטלתו של עונש מאסר לריצוי בפועל, וזאת חרף הנסיבות האישיות הקשות של חייו. ואולם, אין בכך בכדי להביא למסקנה, לפיה הערכאות הקודמות התעלמו, מניה וביה, ממצבו המשפחתי של המבקש, ומנסיבות חייו.

יש לחזור ולהדגיש, בהקשר זה, כי בית המשפט אינו כבול להמלצת שירות המבחן, וזו נותרת בגדר המלצה. במסגרתה של מלאכת גזירת הדין, על בית המשפט לתת את דעתו למערך שיקולים רחב, והמלצתו של שירות המבחן היא אך שיקול אחד, מבין מגוון של שיקולים, בהם יש להתחשב בעת קביעת עונשו של נאשם. וכפי שציינתי במקום אחר:

"עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן [...]". (רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל (18.10.2012)).

11. סיכומו של דבר, משלא מצאתי טעם המצדיק את עריכתו של דיון ב"גלגול שלישי", דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

לאור האמור, עיכוב הביצוע עליו הוריתי ביום 3.11.2013 מתבטל בזאת, והמבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 23.2.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון, ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ה בשבט התשע"ד (26.1.2014).

שׁוֹפֵט